

Prædiken til Alle Helgens søndag 2017.
Tekst. Matt. 5,1-12

Salige er de som stifter fred, de skal kaldes Guds børn.
Hvem og hvad er det som stifter fred?

Min onkel som bar samme fornavn som jeg, var urmager og guldsmed i Kibæk. Han var også fritidsprædikant, og tog ud og talte i missionshuse i det vestjyske.

Min moster og han var inviteret med til min konfirmation, og jeg kan faktisk huske den tale han holdt til mig, eller i hvert fald et ord. Han sagde sådan: I dag vil jeg give dig et ord på tre bogstaver. ”Fre” og det sagde han så på fynsk. For selv om han var vestjyde så det kunne høres, så talte han lidt fynsk.

Jeg vil ønske dig ”fre”

Og fordi han sagde det på den måde, så kan jeg huske hans tale. Men ikke så meget mere af hvad han sagde. Men det lille ord fred bed sig fast i hukommelsen.

Fred er et lille ord med stort indhold. Vi synger om det i Midsommervisen af Holger Drachmann, hvor det lyder. *Vi vil fred her til lands, sankte Hans, sankte Hans! Den kan vindes hvor hjerterne aldrig bliver tvivlende kolde.*

Fred er også et ord vi bruger i forbindelse med døden. Han fik fred, hun er stedt til hvile. Fred og hvile tænkes sammen.

Og ordet indgår i Guds velsignelse, som det sidste ord. Gud give dig fred.

Og Jesus nævner dette at stifte fred, som et ord der beskriver Guds børn. At det at stifte fred er en Guds gerning, så vigtig som nogen.

At være menneske er ikke altid at leve i fred. Ofte er det uro og ængstelser der fylder i tankerne og i hverdagen. Også en dag

som i dag hvor vi er samlet til Alle helgens søndags gudstjeneste og mindes dem vi har mistet i det forgangne år. For nogen er dagens minder fyldt af uro og uforløste tanker. Der er sår i sjælen som ikke vil læges. For andre er det tabet som endnu river i sindets følelser og fylder med savn og smerte. For andre igen er sårene ved at læges og afklaret ro har sænket sig og nu er det tak for delt liv som får varmen frem i sindet.

Og for os som lever og skal gå mange skridt ind i ukendt fremtid kan tanken på døden, som kom så nær ved den kæres bortgang, fylde med panik. Tanken på min egen død har jeg ikke forligt mig med. Tanken på døden fylder mig med uro.

Og midt i alt dette bærer vi på denne længsel efter fred. Fred med mennesker og fred med Gud og fred med mig selv. Peter Bastian døde af leukæmi i marts 2017.

Han var en meget dygtig musiker, spillede klarinet så fuglene sang, og var hele sit liv et menneske sprængfyldt af energi og foretagsomhed, og var en meget dygtig musikteoretiker. Har skrevet flere bøger, og var gennem livet et menneske som afsøgte livets yderste kanter. Også det åndelige. Han møder så i de sidste år af sit liv kærligheden hos en kvinde som vil ham. Og han møder kristendommen i et møde hvor det er Kristus der så at sige træder ud af kristendommen og står for ham. Han siger om det. Det var Kristus som brød ind i mit liv.

Dette møde fører for Peter Bastian til, at han ønsker at blive døbt. Han var vokset op i en familie hvor han ikke blev døbt som barn. Peter Bastian tilbringer den sidste tid af sit liv på hospice, og fører der en række samtaler med sin mangeårige ven, Tor Nørretranders, og de samtaler blev der en bog ud af.

I den bog fortæller Peter Bastian om sit møde med Kristus og sin dåb, og siger sådan.

Det som greb mig ved mødet med Kristus, var dette at jeg var altid allerede elsket. Og han fortæller så om forløbet med dåben: *”at der opdagede jeg så, at der var ved at blive fred et sted, hvor jeg simpelthen ikke vidste, at der var krig. Der var ved at blive fred et sted inden i mig, hvor jeg ikke vidste at der havde været ufred.*

Jeg går rundt i den der levende forundring, som opstod i løbet af dåben. Og der begynder jeg at opdage at der er et eller andet sted, hvor jeg har været i krig med mig selv fra tidligste ungdom af. Der begynder at vokse frem en erkendelse om en fred. Og at jeg der begynder at kunne affinde mig med at jeg kunne lide mig selv! ”

På denne fine måde beskriver Peter Bastian sin dåb som 72 årig, 2 år før sin død.

Han opdagede at mødet med at være **altid allerede elsket**, og dåbens bekræftelse på dette, gav ham en fred i hans indre, som ikke kun var en fred med Gud, men også var en fred med sig selv.

Og kernen i denne fred var at vide sig altid allerede elsket. En kærlighed som også er kerne i evangeliet og Jesu budskab.

Vi tænker ofte om kristendommen at den er en række moralske og etiske krav, som vi skal opfylde og forpligte os på, som jeg skal leve op til.

Men når vi kommer ind til kernen i evangeliet, så er det Kristus der træder frem og stifter fred med os, fordi i ham kommer det som er kristendommens diamant. Du er altid allerede elsket. Det er dette som er begyndelse for al relation til Gud. Altid Allerede Elsket.

Kristendommen er ikke en forpligtelse, kernen er relationen til Gud, som opstår der hvor Guds kærlighed bliver taget imod som

mit kristenlivs begyndelse. Her fødes relationen. Fødes og skænkes som mit livs udgangspunkt og holdepunkt.

Salige er de som stifter fred, sagde Jesus, som selv er den, som med sin kærlighed stifter fred mellem mennesker og Gud.

Og som også kan hjælpe mig til at stifte fred med mig selv. At selv om jeg kan være en sur gammel mand, eller nogen kan være en vrissen gammel kone, så er jeg altid allerede elsket.

Og kan så være i krop med mig selv, også på de dage hvor alt er surt og gør ondt.

Fred til den som er i krig med sig selv. Det er jo ofte vi har det sådan med en selv. Mine svigt, mine skuffelser, min skyld, mine nederlag, alt det jeg skulle have gjort, og som nu er en pine at tænke på. Min indre kamp med mig selv, så jeg ikke rigtigt kan holde mig selv ud, og helst vil gemme mig for andre. Krigen med mig selv. Der ikke vil lade mig i fred.

Kristus træder ind i den krig, for med sit ord at sætte Guds nåde før alt jeg kan dømmes mig selv for. For at stifte fred i mit indre, for at favne med den kærlighed, som jeg er bange for at tro på. Måske mere bange for at tage imod troen, end jeg er bange for døden. At der er en kærlighed som intet kan skille mig fra, heller ikke krigen i mig selv.

At der er en kærlighed som er det trygge sted, at der er en relation som holder til alt.

Relationen og freden med Gud og mennesker giver en tryghed i livet, som jeg kan bære med mig selv som fred i sindet.

Og den tro som evangeliet lyser ind i os, er at vi kan være trygge i troen på Gud, uanset hvordan livet farer afsted med os.

At jeg med mit liv, som det er, kan tro på at jeg er i Guds hånd, både når solen skinner og når livets storme rusker omkring os.

Denne enkle tro på Gud, at jeg lever mit liv her hvor jeg fik det. På mit sted, med mine opgaver og for de mennesker jeg fik

at dele livet med. Guds kærlighed kan rumme os sådan som vi er på godt og ondt. Og i kærlighedsrelationen kan vi forblive også når livet ikke går som vi ønsker os. Og når vi synes at Gud ikke er som vi bad om. Når han tager, som han giver.

De ord kan vi rammes af, men mærkeligt er det at i de ord tager Gud hele ansvaret på sig for både godt og ondt i menneskelivet. Gud flygter ikke fra sit ansvar. Vi kan bebrejde ham og skælde ham ud, og holde os væk, som sårede børn. Men jeg tror at vi egentligt på en måde forstår at i de ord vedstår Gud sig sit ansvar for os, i alt hvad der sker med os.

Herren gav og Herren tog, i de ord påtager Gud sig sit ansvar. Han bliver stående hos os, også når vi raser mod ham og skælder ham ud. Det er som om at Gud ved at tage ansvaret for alt, og for mig, også holder mig fast.

Det er et kors for tanken, og det er det kors Kristus påtog sig. Det fulde ansvar for os mennesker i det liv som vi nyder og såres af. Som 12 årig stod Jesus frejdig og sagde. Jeg bør være i min faders hus. Som 33 årig hang han korsfæstet og sagde. ”Min Gud, hvorfor har du forladt mig.

Sådan er vore liv også spændt ud, mellem favntagets fryd og dødens kolde hånd.

Det er i korsets symbol at vi finder Gud hos os, når vi synes at han har forladt os.

Det kors som Jesus Kristus bar og gav os i dåben som det tegn der altid skulle følge os, og være som fortegn for tro og liv, at vi tilhører ham, som med sit liv, sin død og sin opstandelse har skænket os troen på det evige liv, i det land hvor Guds fred råder.